

Prosinec 1994 - číslo 25

Ročník 7

My, určení k likvidaci

My, určení k likvidaci

Vydává Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů

"... nesem Vám noviny,
...rozjímejte !"

Z obsahu: Otevřený dopis ministru spravedlnosti - Demokratický stát -
Historie sametové "revoluce" - Z. vězeňské tvorby

Veselé Vánoce a šťastný Nový Rok !

Vánoce.

I tenkrát byly Vánoce
a snůh na strážních věžích.
I tenkrát slavil celý svět
že narodil se Ježíš.

Vítř nám zpíval koledy,
hrál na ostaté dráty,
tam někde v dálce šuměl les -
a ten večer byl svatý.

Vzpomínky dálkou letěly,
až spadly do jehličí
stromčků našli domovů,
kde v očích slzy klíčí.

I tenkrát byly Vánoce.
Dlouhá jich byla řada ....
Vzpomínky tiše vrací je,
tiše, jak snůh když padá.

J. Herzinger (193)

K vyobrazení na titulní stránce:

Madona byla zhotovena v koncentračním táboře Rovnost z iniciativy bratra M. Sýkory pro jeho matku. Nakreslena byla politickým vězňem B. Bartákem a vyryta to skla politickým vězňem J. Jandou v uranovém dole na XII. patře, 700 metrů pod zemí v roce 1958. Vynesena byla pak přes šachtu Svornost civilním zaměstnancem.

Milí čtenáři, vážení přátelé,

bliží se vánoce a nový rok, doba usebrání a meditace. Přitom se nevyhneme celkové osobní bilanci "má dáti - dal" za právě uplynulý rok, v lepším případě za celý věk své dospělosti. Přitom nejde ani tak o bilanci společenských či ekonomických úspěchů, ale v souvislosti se svátky narození Krista jde především o zúčtování mravní. Mravní však je bezprostředně spjata s politickým.

Shodou okolností je právě nadcházející nový rok skvělou příležitostí k zamyšlení celonárodnímu, protože celý svět oslaví padesáté výročí konce II. světové války.

Jaká je naše bilance za uplynulé půlstoletí? - Jeho začátek jevil v porovnání s ostatním světem důvodný optimismus. Po osvobození zůstaly naše země téměř nedotčeny válečnou zkázou. Měli jsme navíc příležitost přijmout Marschalův plán k odstranění neblahých následků nacistické okupace. Mimoto jsme byli na celém světě snad nejmajetnějším státem pokud jde o nerostné bohatství ve formě nejkvalitnější uralové rudy, čímž by mohli podle odhadu zahraničních expertů naši občané být zcela osvobozeni od placení daní - prostě druhý Kuvajt.

Jaltskou dohodou nenastala naše první poválečná katastrofa. Jak rádi proklamují alibističtí pseudovlastenci, protože nás v ní nikdo nenutil odmítnout Marshalův plán, zdarma vyvážet uran do SSSR a v roce 1946, v prvních svobodných volbách volit komunisty, jejichž strana se stala nejsilnější stranou poválečné republiky. Ani o nesmyslném zestátnování našeho vyspělého průmyslu nebyla v této dohodě řeč.

To vše bylo předejrou ke druhé katastrofě, která nastala v únoru 1948, kdy byly zlikvidovány poslední zbytky již tenkrát naší ochromené demokracie. Pak nastalo dvacetileté temno nejtemnější, které vyvrcholilo kratkodobým "Pražským jarem" zardoušeným našimi "bratry" z Východu. A po bolševicku se tedy jelo dál až do listopadu 1989.

Přes čtyřicet let jsme si do omrzení při setkání s dobrými přáteli říkali už skoro místo pozdravu "Kdy to praskne?" Ale nic neprasklo. A jak je psáno v Bibli "Když se naplnil čas", sešli jsme se na Václavském náměstí a plni svateho nadšení jsme provolávali "Havel na Hrad". Malokdo z nás se tehdy tázal, kdo to vlastně jako první vykřikl. Byl to opět v nové historické fázi náš první chybný krok? - A ten druhý následoval, když si ještě nezvolený presidentský kandidát kladl podmínku, že bez Dubčeka, bývalého člena Ústředního výboru KSČ, na Hrad nepůjde. A my jsme začli bezhlavě skandovat "Havel - Dubček, Havel - Dubček". To de facto znamenalo pozvání všech t.zv. reformních komunistů do čela státu včetně významných hospodářských pozic. Toto tehdy naše davové šílenství nám rozhodně ke cti nepřidalo. Jeho následky totiž pocítujeme dodnes - na konci sametové pětiletky. Byla to nádherná manifestace, říkají někteří, možná většina, nechali jsme se však natolik strhnout silnými emocemi, že se rozum zastavil, že jsme ho "vyšaltovali" a znovu jsme sedli na lep dobře režírované a vychytralé strategie

A mnozí z nás přes všechny padlé argumenty na něm sedí do dnešního dne a nemohou se odlepit. Z nekomunistů se jedná hlavně o t.zv. "intelektualy", kteří v kryptokomunistické vládě vidí avantgardu nového tisíciletí a o experty většínou z oblasti exaktních věd, kteří mají konjunkturu za každého sebeperversnějšího režimu, protože k mravním hodnotám nemají většího vztah a o politiku se valně nestarají. V neposlední řadě jsou to lidé inklinující k fanatismu, u nichž logický úsudek nahrazuje cit a kteří nejsou schopni se od objektu svého slepého zbožňování odpoutat. Přitom jdou tak daleko, že pro kritický postoj i svých dlouholetých přátel jsou schopni nenávidět a drívější přátelské vztahy proměnit v otevřené nepřátelství.

A přece je potěšitelné, že se pozvolna situace mění, že čím dál tím více občanů si uvědomuje možnost dovolat se svých lidských práv, že se začíná vážně a kriticky zajímat o veřejné dění a že balast minulých let nechává za sebou.

Blíží se vánoce a Nový rok a při této příležitosti přejeme všem našim věrným čtenářům zdraví štěstí, dlouhá léta, jak se zpívá v české koledě, ale také hojnost vitamínů, aby se nepodali únavě a věci veřejné nespěchovali politickým šejdířům a podvodníkům, aby se řídili tím biblickým "...po ovoci poznáte je"

Nakonec se Vás ptám, přijde k Vám Ježíšek, nebo děda Mráz? Jsme skutečně atheistickým národem?

Bedřiška H. Synkova

Historie "sametové revoluce" a co jí předcházelo.

Uplynulo již plných 5 roků od události, které se začalo říkat "sametová revoluce" a je znám dokonce i autor tohoto názvu. Sametové to jistě a zejména pro tehdejší a z velké části i pozdější mocipány bylo. Revoluce to ale žádná nebyla a to ani sametová, nýbrž jen komunisty nejméně dva a půl roku předtím velmi pečlivě připravený puč, obdobný puči v roce 1948, v tomto případě ale určený pro záchranu všech komunistů a jejich organizací. A to jim opravdu vyšlo a to nejméně na 80%.

Ta část národa, která nebyla komunistická a proto po dobu téměř plných 42 roků nepožívala preferenčních výhod komunistů, očekávala opravdu toužebně návrat k právním i společenským poměrům, platným před druhou světovou válkou, návrat k právu, demokracii a sociální spravedlnosti, platným pro všechny a bez rozdílu stejně. Avšak vada byla v tom, že převážná část národa znala tyto pojmy jen z doslechu od svých rodičů, nebo prarodičů, nikoli ale z vlastní zkušenosti. A co člověk z vlastní zkušenosti nezná, nemůže o tom mít ani správnou představu. A uvážíme-li že 15. března 1939, t. j. v den obsazení českých zemí nacistickou armádou Adolfa Hitlera u nás právní stát a demokracie zanikly a jejich neexistence trvala prakticky až do konce roku 1989, tedy více, než půl století, tak je zjevné, že občané, kterým bylo při vypuknutí "sametu" 65 roků, byli při okupaci naší republiky Němci patnáctiletí a do tohoto věku se normálně o politiku téměř nikdo nezajímá. Neměli tedy na počátku "sametu" o právu, spravedlnosti, demokracii a právním státě žádný vlastní názor a vlastní zkušenosti. Očekávali jen, že nastane něco opravdu lepšího, než ta velmi dlouho trvající předcházející doba teroru a právní zvrůle.

Je třeba abychom si uvědomili, proč a co se vlastně v naší zemi stalo. Každému, kdo jen trochu sledoval politické dění ve světě v druhé polovině osmdesátých let, bylo jasné, že absolutní komunistický teror se i u nás chýlí ke konci. Jak v Sovětském Svazu tak i komunistům u nás bylo jasné, že jejich mocenské pozice jsou otřesené, že komunistický kolos se rozpadá a proto se ho M. Gorbačov snažil zachránit glasností a perestrojkou, čímž získal před světem alespoň čas pro zajištění mocenských i hmotných pozic svých i svých přátel.

A tak 26 příslušníků tehdejší a z části i dnešní "nomenklatury" připravilo a podepsalo v **květnu 1987**, dvaapůl roku před "sametovou revolucí" dokument označený "Prohlášení o spolupráci". Seznam signatářů je pořízen abecedně: Milan Balačán, Rudolf Battěk, Otka Bednářová, Václav Benda, Pavel Blatný, Ján Černogurský, Ivan Dejmal, Jiří Gruntorád, Václav Havel, Michal Holeček,

Josef Jablonický, Ivan M. Jirous, Karel Korbel, Daniel Kroupa, Ladislav Ls, Lenka Marečková, Jiří Némec, Michal Matzenauer, Martin Palouš, Radim Palouš, Tomáš Pšross, Pavel Roubal, Jiří Ruml, Miroslav Tyl, Jana Šternová a Zdeněk Vašíček.

Aby to vypadalo opravdu "internacionálně", nebo pro kamufláž, byl k tomu přizván:

jeden Rumun (Gheorge Calciu-Dumitreasa), dva Poláci (Jerzy Grebski a paní Marla Nowak), dva Litevci (Algis Klimaitis a paní Nijolė Sadunaitė), jeden Bulhar (Stefan Tabakov) a jeden Ukrajinec (Volodymyr Matynovič).

Toto "Prohlášení o spolupráci" je opravdu krásně sesumírované, moc hezky se čte a poslouchá, je tam opravdu snad napsáno všechno o potlačených lidských právech a svobodách, za které je nutno bojovat, protože jsou lidé o ně okrádáni "vnuceným totalitním režimem" a "sovětskou mocí".

Opravdu překrásné, při čtení to musí každý pochválit a je tam jistě všechno, co jsme mnohokrát četli a slyšeli o programu "sametové revoluce". Ale jako v té i v "Prohlášení o spolupráci" něco důležitého chybí:

V obou totiž není **ani jediné slovo** o komunismu a komunistické zločinné organizaci, která všechna ta krásně popsaná bezpráví a zločiny **plánovala, organizovala a svými orgány prováděla!** A nese proto za ně plnou právní a morální odpovědnost - a ponese jí do té doby, dokud lidé budou psát historii.

Všichni podepsaní jsou ochotni bojovat za potlačená lidská práva a svobody a i za demokracii, i když tato je na západě v hlubokém úpadku, jak píší.

Avšak ku podivu: že budou, pokud vůbec chtějí dosáhnout uvedených cílů, nuceni bojovat se skutečným a konkrétním původcem všech těch uvedených hrůz a zločinů, ukradení všech lidských práv a potlačení všech lidských svobod, s jejich organizátorem a uskutečňovatelem, se skutečnou zločinnou a zavrženihodnou organizací, komunistickou stranou, a s celým jejím uvedeně činy a zločiny provádějícím a jí organizovaným aparátem, t. j. že se budou snažit o odstranění původu všeho toho v "Prohlášení o spolupráci" uvedeného zla, t.j. komunismu a komunistické organizace jako zločinné a zavrženihodné organizace, která všechny uvedené i mnohé další neuvedené zločiny plánovala, organizovala a svými stejně zločinnými orgány prováděla, **není v celém "Prohlášení o spolupráci" nejmenší zmínka, dokonce ani jediné slovo o komunismu a zločinné komunistické straně!**

Takové prohlášení boje za lidská práva a svobody, proti teroru, násilí, právní zvrůll a všem dalším protilidským zločinům a dokonce i boje za demokracii je přesně totéž, jako by oněch 26 členů nomenklatury v tehdejší ČSFR prohlašovalo rozhodný boj proti vraždám a krádežím, ale nikoli proti **vrahům a zlodějům, o kterých by nepadlo v takovém prohlášení ani jediné slovo!**

Na straně 4 "Prohlášení o spolupráci" lze doslovně číst: "... jednoznačně a důrazně se hlásíme k **nenásilným formám zápasu** za naše ideály.", což není ve skutečnosti nic jiného, než "samet" a jeho příprava dva a půl roku před tím, než se objevil. Není to nic jiného, než slogany velmi často publikované a slyšitelné na počátku "sametu":

"Nejsme jako oni", "nebudeme se mstít" a "tady se nebude dělat žádný hon na komunisty", jak na mne křičel pan Havel v jeho kanceláři na hradě hned po jeho nástupu do presidentského úřadu dne 17. ledna 1990.

Nikdo ovšem žádný "hon na komunisty" dělat nechtěl, protože by to byl nesmysl, avšak za tímto sloganem pana Havla se skrýli všichni ti zločinci, kteří za všechny tyto zločiny nesou plnou morální i právní odpovědnost a skrývají se beztrestně dodnes! Abych se nedostal do konfliktu s ustanovením trestního zákona o ochraně majestátu, výslovně poznamenávám, že pokud mluvím o panu Havlovi a později prezidentu zaniklého státu, České a Slovenské federativní republiky. Tento pán totiž trvale a soustavně zaměňoval dva pojmy:

Msta a spravedliví trest.

Mstít se ovšem nemá nikdo, msta náleží podle bible Hospodínu, avšak msta není trest. Trest je totiž nutné vyrovnání spáchaného zla, aby tím nastala opět morální rovnováha lidské společnosti.

Jak vidno, "sametová revoluce" byla dokonale připravená a mohla proto bez jakéhokoli nebezpečí pro komunisty a jejich stranu nastat kdykoli. A dnes po pětiletém odstupu jsem naprosto přesvědčen, že "sametová revoluce" byla na tuto dobu naplánována a bylo nutno ji vyhlásit, protože Československá republika byla již posledním komunistickým státem t. zv. východního bloku, kde ještě vládla komunistická autokracie a byl proto již také nejvyšší čas s tím něco udělat. Použila se k tomu proto vzpomínková demonstrace studentů 17. listopadu 1989, která, kdyby jí byla policie nechala projít bez jakéhokoli zásahu, byla by bývala prošla bez jakýchkoli incidentů jako vzpomínka na nacistické

zločiny a zavraždění studenta Opletala 17. listopadu 1939. Avšak pro záchranu komunistů a jejich komunistické strany muselo již dojít k určitým organizačním změnám ve státě a tak se spustila "sametová revoluce". A tady došlo k nejrafinovanějšímu triku komunistické strany, jaký si mohl vymyslet jen zločinecký génius. Jak je Vám jistě ještě známo, komunistická strana Československa měla svou absolutní moc zajištěnou dokonce ústavě. Její strategové vymysleli trik, jak se této moci formálně vzdát, ale fakticky jí podržet do možného maxima a to se jim opravdu a dokonale podařilo. Komunistická strana Československa se totiž sama a ze své vůle vzdala této své, v ústavě zajištěné absolutní moci, což vzbudilo obrovské nadšení v národě doma i v zahraničí. Naivně jsme se totiž domnívali, že po tomto formálním vzdání se absolutní moci komunistů nastane u nás znovu demokracie a právní stát a této navltivě převážné části národa a dokonce i nás, bývalých politických vězňů **se komunisté jen usmívali**. Věděli také, že slovo "revoluce" a třeba i "sametová" je jen kamufláž, kterou sami pustili do světa.

Jsou totiž různé definice revoluce, které udávají znaky činnosti, která se nazývá revolucí. Česká definice revoluce, kterou jsem se více než před půl stoletím učil na právnické fakultě, říká, že "revoluce je mimoústavní změna politické a vládní moci ve státě". Jak známo, nejvyšší politickou moc ve státě reprezentuje funkce předsedy parlamentu, tehdy u nás funkce předsedy federálního shromáždění. A tuto funkci měl po "sametu" Alexandr Dubček, v Sovětském svazu vyrostlý, vycpaný a politicky vyškolený komunist, který o sobě sám prohlašoval, že byl, je a do konce života zůstane komunistou a toto své tvrzení také prokázal: odmítl totiž podepsat t. zv. zákon o lustracích a také ho nepodepsal, protože se, ve skutečnosti opravdu jen nepatrně dotýkal komunistických zločinců. K žádné mimoústavní změně politické moci tedy po "sametu" u nás nedošlo. A předsedou první "posametové" vlády se stal Dr. Marián Čalfa, předtím vysoký komunistický funkcionář a proto tedy ani k žádné mimoústavní změně vládní moci nedošlo. A protože tedy nedošlo k žádné mimoústavní změně politické a vládní moci, je tím prokázáno, že se žádná revoluce a to ani "sametová" nekonala. Jiná a to německá definice revoluce jí definuje takto: "Revolution ist gewaltsame Veränderung des Bestehenden", "Revoluce je násilná změna stávajícího". Každý z nás ví, že koncem roku 1989 nebo počátkem roku 1990 nenastala žádná "násilná změna stávajícího" a tedy ani podle této definice žádná a to ani sametová revoluce nebyla.

Co tedy vlastně nastalo?

V oboru mocenských posic ve státě došlo od počátku roku 1990 k řadě přímo

geniálně komunisty pro jejich ochranu a ochranu jejich přátel vymyšlených změn a to:

Za prvé: Komunistické vedení vědělo, že si svou absolutní moc, zakotvenou v ústavě, nadále a trvale neudrží a proto se jí sami, dobrovolně a "veikoryse" vzdali. Vzdali se jí ovšem s úmyslem, udržet si ji do možného maxima s použitím demokracie a demokratických zásad, které po celou dobu své absolutní vlády neuznávali. Udělali to zčásti přímo, reorganisační své "rodné" komunistické strany, která byla jako politická strana a proto i jako politická moc zachována, přesto, že zákon č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu v §2 odst. /2/ stanoví, že komunistická strana Československa **byla organisační zločinnou a zavrženihodnou.**

Za druhé: Komunisti "propustili" mnoho svých členů, nebo ti to "vystoupili" ze své rodné strany a potom jako "bývalí", tedy již ne jsoucí komunisti vstoupili do jiných, prakticky do všech ostatních stran a jejich politiku touto infiltrací prokomunisticky ovlivnili.

Za třetí: Bylo zavedeno v českém parlamentu u nás dosud neznámé 5% minoritní quorum. Vzniklo množství malých stran, které ve volbách nedostaly těchto 5% hlasů voličů a z jejich hlasů dostala komunistická strana opět svůj podíl.

Za čtvrté: Byli - a jsou dosud - tak zvaní "neorganiso vaní" komunisti, označení jinak jako komunističtí "souputníci", nebo přátelé komunistů, ovšem přímým a registrovaným členstvím v komunistické straně nezatřeni. Těmto komunisti v době jejich autokratické vlády poskytovali **stejně výhody**, jako svým organiso vaným členům, povolovali jim jinak zakázané cesty do ciziny, umožňovali jim odborná, často i vysokoškolská studia v zahraničí, čímž si je připravovali pro sobě příznivý "postkomunistický" systém, jaký máme dnes. A ti to lidé, i když organisačně a formálně jinde, z vědeckosti nikdy protikomunisticky jednat nebudou.

Tímto způsobem si komunisti zajistili svou politickou moc i po skončení jejich absolutismu **opravdu do možného maxima** a tato i když je dokonale skryta a kamuflována, v podstatě do značné části trvá dodnes. Je jistě značně větší, než odpovídá počtu členů komunistické strany v parlamentě a je to snadno zjištělné konstatováním, kteří poslanci hlasovali pro zákony příznivé komunistům a jejich přátelům.

Avšak komunisti, kteří od počátku svého teroru měli vysokokvalifikované

organisované své ideologické výzkumy a školení a z nich plynoucí strategii i taktiku jejich samovlády, věděli, že kromě politické moci je stejně mocná a případně ještě mocnější **ekonomická moc**, která postihuje bezprostředně každého občana. Věděli to až příliš dobře, protože měl obě, politickou i ekonomickou moc po celá desetiletí jen ve svých rukou a proto učinili vše, co bylo možné, aby po zániku politického teroru nastal jimi nepřímo a neviditelně organisovaný **teror ekonomický**, jimi opět ovládaný do možného maxima.

A to je systém ekonomie, který od "sametové revoluce" trvá a vyvíjí se v podstatě dále až dodnes. Komunističtí vůdcové, disponující dodnes nezjištěnými miliardami, podniky doma i v cizině i kapitálem v cizích valutách, naprosto přesně věděli, které z národních podniků jsou dobře technicky vybaveny a proto lukrativní a postarali se aby se při privatizaci dostaly do vlastnictví jejich bývalých ředitelů, z nichž se tak stali obratem dříve nenávidění podnikatelé a kapitalisté. Nikdo se až dosud neptal, kde ti to bývalí komunističtí ředitelé národních podniků, které v privatizaci buď sami přímo, nebo jejich nastrčení příbuzní, **vzali potřebné drobné**, t.j. miliony a velmi často i desítky a stovky milionů na zaplacení jimi privatizovaných, dříve národních podniků a velkoobchodů. A jen tak na příklad se nikdo dosud nezeptal, kde vzal bývalý generální ředitel plzeňské Škodovky potřebné miliardy pro její sanaci.

Od "sametové revoluce" vypukla v naší zemi tak neslýchaná korupce - u nás dříve naprosto neznámá - že bez ní a bez příslušné obálky se v České republice nedá dosáhnout téměř ničeho. A snad ještě mnohem horší je morální korupce, kterou provádějí dnešní nositelé moci na nejrůznějších částech obyvatelstva, aby si je jako své vděčné voliče zavázal ve volbách. A jen jako příklad: patří sem doživotní jmenování soudců, udělování akademických titulů a vojenských hodností celým velkým skupinám obyvatelů. Poslední zvýšení platu poslanců na Kč. 27.000 měsíčně proto, aby ti učinili všechno možné pro své zvolení v příštích volbách a zajistili tak trvání dnešní vládní moci atd. A právě v minulých dnech publikované zjištění korupce 8 milionů korun u šplčkové osoby činné v kupónové privatizaci dokazuje, že korupce u nás opravdu nemá hranic.

Od "sametové revoluce" dochází u nás ke zcela bezdůvodnému, ale za to trvalému zdražování všeho, od plně vody až po nájemné a klosetpapír. Byla z určitých důvodů zavedena ekonomicky zcela **bezdůvodná** inflace, dvojmístná, loni snad 14%, letos, jak pan ministr Dlouhý prohlásil, že doufá, nemá překročit 10%. Daňové zatížení všech obyvatelů přímými i nepřímými daněmi činí dnes již nejméně 50% a protože 10ti procentní inflace není opět nic jiného, než jiná forma daně, dochází u nás již k naprosto neslýchanému

daňovému zatížení již nejméně 60%. Protože v celé Evropě je zavedena tak zvaná daň z přidané hodnoty, která jako taková je jistě správná, byla daň s tímto názvem - aby se Česká republika postavila na roveň západním evropským zemím - také zavedena jako nová daň. Avšak daň s názvem "daň z přidané hodnoty" není v České republice žádná daň z přidané hodnoty, ale nejhrubší a nejsprostší daň z obrátu, protože se vždy připočítává k celé původní ceně, bez ohledu na to, zda se k výrobku nebo službě **nějaká hodnota vůbec přidala** a činí dodnes nikde neslýchanou výši 23%. Pro srovnání: Skutečná daň a to jen z přidané hodnoty činí ve Švýcarsku 5,6%, v Německu po jeho gigantickém finančním zatížení vzniklém po začlenění NDR do Německé spolkové republiky činí podle mých Informací nyní 14%. A protože tato daň u nás není opravdu nic jiného, než daň z obrátu, připomínám, že daň z obrátu byla zavedena i v první Československé republice a činila původně 2% z obrátu čili z ceny a jako maximální a nejvyšší činila 3%. Z toho je naprosto zjevné, že v naší ubohé, malčké a komunisty za více než 42 roků vykradené republice se naprosto nehospodaří a peníze se rozhazují plnými rukama. Ukazuje to na příklad rozhodnutí o koupi přenosných počítačů pro každého poslance v ceně Kč. 130.000 a i když má být vzhledem k množství poskytnuta sleva 30%, má to stát daňové poplatníky jen maličkost asi 30 milionů - podle mého pevného přesvědčení vyhozených zcela zbytečně.

Mohl bych pokračovat dále a dále, ale již z uvedeného je zjevné, že je nutno zjednat nějakou nápravu. Pro prokázanou infiltraci všech dosavadních i tak zvaných pravicových stran bývalými komunisty a jim poplatnými přáteli, je zcela zjevné, že sjednání naprosto a nezbytně nutné nápravy **není možno očekávat od stávajících politických stran.**

I když osobně jsem byl přímo zoufalý ze skutečnosti, že v České a Slovenské federativní republice bylo registrováno přes 100 politických stran a i když jsem přesvědčen, že správný je počet jen několika málo stran, jako je to v Americe, Anglii, Německé spolkové republice a jinde, protože zájmy různých skupin lidí se skutečně a vyčerpávajícím způsobem dají definovat jen několika málo zásadami a programy, dospěl jsem nakonec k přesvědčení, že k docílení naprosto nutné nápravy je zapotřebí založit novou stranu, nezatíženou ani žádnými osobami s totalitní minulostí, ani žádnou takovou ideologií, nebo filosofií. Je nutno založit stranu naprosto demokratickou, snažící se o znovuzavedení nejen právní, ale i sociální jistoty **všech** občanů a případně i lidí v České republice, snažící se o odstranění výše, a to jen částečně uvedených zlořádů, snažící se o do maxíma platící úspornosti státní správy a tím o odlehčení opravdu již neúnosného daňového zatížení občanů. A v neposlední

řadě je nutno provést v České republice již konečně její **odkomunisování**, postarat se o potrestání všech dosud žijících a vedoucích komunistických zločinců a nápravu jimi spáchaných zločinů a křivd.

Uvědomte si, že jediná možnost, kterou občan má, jediná jeho moc a síla k nápravě veřejných věcí, je mu dána jen jednou za čtyři roky jeho hlasem při volbách a to platí nejen pro volby celostátní, ale i pro volby komunální, protože pořádek musí nastat i tam. Jen tak a společným úsilím nás všech je možno udělat naši vlast skutečnou naší matkou, matkou všech a pro všechny, zemí s právní i sociální jistotou jejích občanů a co nejdříve i **zemský ráj na pohled**.

A vemte na vědomí, že: **TAM SVĚT SE HNE, KAM SE
SÍLA NAPŘE!**

Dr. J. Anděl

KURIOSNÍ LOGIKA

aneb, jak je to vlastně s kolektivní vinou?

Na jedné schůzi Konfederace politických vězňů v Praze, již se zúčastnili komunistem od samého počátku pronásledovaní občané s deseti až patnácti odsezenými léty v těle, se pan prezident Václav Havel vyjádřil v tom smyslu, že **my všichni** neseme vinu na tom, co následovalo po únoru 1948, načež značná část přítomných z protestu opustila sál.

Později k otázce odsunu sudetských Němců prohlásil, že zásadně **odmítá princip kolektivní viny**.

A konečně když šlo o vinu členů komunistické strany Československa, která byla parlamentem označena za zločinnou a zavrženíhodnou, protože po více než čtyřicet let terorisovala naše národy, prohlásil se znovu za **zásadního odpůrce these o kolektivní vině**.

Ergo: jen všichni odpůrci komunismu nesou kolektivní vinu za komunismus. Slyšte, slyšte!

SI TACUISSES, PHILOSOPHUS MANSISSES!

(KDYBYS BYL MLČEL, BYL BYS ZŮSTAL MOUDRÝM!)

E. Hoffmann

ZAJISTĚ I ZLOČINCI JSOU LIDÉ, ALE ZDŮRAŽŇOVAT JEJICH LIDSKÁ PRÁVA A SVOBODY A NEMÍT NA ZŘETELI JEJICH OBĚTI, NENÍ HUMANITNÍ.

V a n o c e

-Pamatujete?

Pamatujete se,

ma drahá Vojtěcho, Růženko, Boženko,
 Emo, Atko, Hildo, Markétko,
 Vlasto, Lído, Irenko,
 ach, kolik těch jmen mám jmenovat,-
 Hermo, Dolinko, Fráňo, Helenko, Hejbo, Jiříňko,-
 vlastně, vy všechny,- bylo Vás tolik, Vy statečné
 dívky, ženy a matky, a celé generace až do stáří,--
 pamatujete se na "své" vánoce?

Není to lehké si vzpomenout na paletu vánoc ve vězení,
 ty různé vánoce, které se sobě podobaly i nepodobaly
 a jejichž nejvlastnější dění se odehrávalo v duši člo-
 věka.

V tom snad byly ty vánoce nejhlubší a nejvánočnější.
 V srdcích byly postaveny ty nejkrásnější vánoční strom-
 ky, hořely jako sny a touhy, a v srdcích byly vyšlapány
 ty nejčistší cesty k Jesličkám, až k nim, až k tomu
 zvláštnímu, na svět seslanému Dítěti, které nemůžeme
 zapomenout a které znamenalo lásku.

Stálo jsem před několika dny v kostele Sv. Tří Králů
 v Curychu. Byl advent, začínající večer a kostel byl
 intimně osvětlen. Před oltářem byly zahalené Jesličky,
 přikryté lněným plátnem, čekající na den a chvíli sve-
 ho odhalení. Před nimi stála postava Sv. Jana Křtitele,
 který ukazoval cestu, která k Jeslím povede.

Byla to taková zvláštní chvíle. Dívala jsem se na něj
 a myslela na to, jaké různé cesty už vedly do Betléma,
 jaké byly a jsou adventy. Uvědomila jsem si, že je
 žijeme dodnes v bezmezných touhách, tak málo uskuteč-
 něných, - a stále ještě v srdci nesených. A jak jsem
 tam stála, tak jsem se snažila zpřítomnit si zpátky
 to "pamatuješ",--vánoce ve vězení. Vždyť jich byla
 taková řádka, a byly tak různé. Bylo jich jedenáct,
 dvanáct už palnáct a každé jiné, některé v zavřených
 celách nebo v zavřených odděleních, v lágrech nebo
 v uzavřených věznicích, nebo na samotce, v době vysle-
 chu nebo po soudě,- při hladu, po úteku, ve stavu zvlášt-
 ního potrestání anebo na tak zvaných komandech.

A všude byla ta dvojí realita. Vnější a vnitřní. Ale které vánoce mám vyprávět? A najednou mne napadlo: "Jesličky", -- kde to bylo t y Jesličky? Musela jsem usilovně přemýšlet. Ano, bylo to v době našeho "meziživotí", jak ten čas věznění často nazývám, -- byly to vánoce na "Hradě".

"Hrad" se říkalo uzavřenému oddělení v Pardubicích. Štědrý den se nelišil od ostatních dnů, až na to, že nějaká ta večere se dostala už v poledne a pak se hned zavřely kapy a bylo ticho. Avšak tomu odpolední už dlouho před tím předcházela naše veliká činnost. Pokud jsme měly tak zvané požitky, to jest čas od času povolené, omezené možnosti malého nákupu, koupit si na příklad sušenky a některé jiné potraviny, tak se střídalo na vánoce. Sem tam, velmi málokdy, byl povolen balíček. A tak se zase střídalo. Trochu kakaa, umělého tuku, vyjímečně také kousek másla nebo vajíčko, trochu kávy nebo pudinku. Krátce před vánoci se začalo "vařit". Sušenky se namáčely a dělalo se z nich těsto. Z tohoto těsta se pak vyráběly "dorty". Jednou to byl dokonce tříposchodový. Samozřejmě rozměry nebyly tak velké, ale umění tu bylo, dalo by se nazvat udělat málem z něčeho něco, udělat z velmi mála mnoho a přidat k tomu nesmírné ženské nadšení, fantasií, pohotovosti hlavy, jak a co, a zručnosti -- často tak sedřených rukou. Byly to právě umělecké výrobky, které buď vydržely a byly ozdobou vánoce, vždycky pro tu určitou rodinu, společenství několika, dodnes si velmi blízkých lidí, -- anebo ty "dorty" nevydržely, protože je zničil vánoční filcunk, -- mimořádná obliba vysokého panstva, řízená asi těmi zvláštními silami, které je vedly, aby vždy zasáhli tam, kde to nejvíc bolí. A v tom bylo toto vysoké, novodobé panstvo krutosti mimořádnými mistry.

Když se před vánocemi chodilo na procházku, shíralo se, pokud to šlo, kde se co dalo: kamínky, sláma, uschla tráva, větvičky, někdy trochu hlíny a podobné vzácnosti. Z nich se potom vyráběly Jesličky. Pamatuješ, Markétko, v tom jsi byla zase Mistr Ty. Právě na ty jedny slavné hradní vánoce jsi tehdy vyrobila dvoje překrásné Jesličky. Jedny byly větší a jedny byly maličké. Na cele, kde nás tehdy bylo asi pětadvacet, jsme už všechno připravily. A to ne samozřejmě viditelné, to by nám byli hned vzali. Příprava se děla pod postelími, ba,

i dárky tady byly, vyrobené ze zubních kartáčků, trochu z vlny, protože jsme právě tehdy pletly pro pletárnu, která se nalézala dole v lágru. Když se cely zavřely, a když kroky našich "ochránců před vším dobrým" dozněly, začala ta pravá příprava. Měly jsme krásně ustlané postele, dvojáky, železné, se slavníky a dekou, a pomalu se tiše začaly vytahovat ty ohromné, za tak těžkých podmínek vyrobené divy a zažraky. Při všech vzpomínkách na domov, a ty přišly často s obrovskou silou, jsme přece jenom měly náladu povznesenou, slavnostní. To bylo totiž právě proto, že to bylo všechno tak zvnitřku srdce prožité, čistý obsah vanoc, - trnitou, klikatou, studenou cestou, -- do Betléma. Protože t a m nás uslyší, tam bude pro nás totiž prostřen stůl budoucího života, na němž bude láska, čistota myšlenek slov i činů, soulad slov a činu a šťastný národ, neboť mu budou vládnout spravedliví.

Markétka vyndala ty krásné, větší Jesličky. Právě jsme chtěly začít, modlitbou a Evangeliem, - to se všechno umělo z paměti, - právě jsme se chystaly být spolu a přece po hvězdách z bytostného ticha poslat eterem vánoční pozdravy našim drahým, když se ozval hrozný hluk na chodbě. To už jsme věděly, co to znamená a v nepředstavitelné rychlosti jsme ve své bláhovosti uklízely, co se dalo, pod slavníky, pod postele, do podhlavníku, všechno se nepodařilo, mnoho času nám nezbylo. Dveře se rozlétly a do cely vpadlo několik čuzáků a čůz, postižených přímo vášní rozbít, rozdupat a poničit všechno, co se do jejich nešlechetných rukou a pod jejich, - po vzoru esessačkém - vysoké estěbácké boty dostalo. Tyto boty, budící hrůzu, byly určene k tomu, aby pošlapaly všechno hmotné, a umysly byly určeny k tomu, aby pošlapaly člověka. To druhé se jim vždycky nepodařilo, jak si přáli. Zapomínali, že vedle viditelného ničení byl ještě neviditelný, niterný obsah člověka. Ale to, co mohli, co bylo v jejich silách, to se jim podařilo dokonale. Vyházely všechno, lezly pod postele, tahali i slámu ze slavníků a házeli to na jednu hromadu. Par syrových vajíček se míchaly na podlaze s našimi cukrářskými výrobky a vložkami, které byly tehdy mimo-

řádně k dostání, neboť nedostatek hygienických potřeb pro ženy patřil rovněž k politické výchově a politickým trestům. A tak se to smíchalo dohromady s prádlem, vlnou, a podupanými Jesličkami a vůbec se vším ostatním, co patřilo k dovoleným i nedovoleným věcem. Když byli s tímto vánočním úklidem hotovi, zařvali na nás, odešli

a nechali nás na štedrovečerní cele. Nastala podivuhodná nálada. Měly jsme jedno heslo, "že jde vždycky o to první leknutí". Semtam se ukáží slzy, potom přifje na povrch vztek a ten ústí do jakéhosi trucu a pak už se to da vydržet.

Nějakým zvláštním zázrakem, který byl často průvodcem při všech nejnemožnějších situacích, se to v nás postupně nějak uklidnilo. Každá z nás se snažila v těch zoufalých hromadách něco nalézt, něco zachránit, něco prostě udělat, nějak to srovnat. Markétka vlezla pod postel, jako kdyby myslela, že tam ty Jesličky ještě najde. Ale ty ležely v úplných poválečných troskách, v pošlapaném chlebu a marmeládě. Ale Markétka nedala. Ponorila se hluboko, náhle vykřikla a z rohu spod postele vytahla ty malinké Jesličky, které to divem divu v tom zastrčeném koutě přežily.

A tak jsme je měly. Když jsme tu spoušt jakž takž uklidily, mohly jsme pokleknout k modlitbě, (zatím co jedna vždycky hlídala u dveří cely, čichem i uchem), a nad námi se rozprostřelo světlo vánoc, laska poznávaná bolestí. A když jsme potom ulehly a jedna z nás tiše recitovala verše " Pak stanu jako housle spící, a malý náhle dětinný, - a v ruce žmole beranici, - včarován vprostřed mýtiny, - pak budu blízko již, - a budu ještě blíž, - svých slz až přejdu bystřiny, -... byly jsme právě tam, na mýtině pod hvězdnatým nebem. Pak chvílku ještě vyprávěla Růženka. Už ani nevím přesně, co, - Možná Dickensova Vánoční koledu, její tlumený, hluboký, překrásný hlas hojil rány. Usínaly jsme s jejími slovy: "Pokoj lidem dobré vůle."

Walter Hublansk

Demokratický stát

Churchillův sarkastický výrok o demokratickém státním systému v tom smyslu, že se jedná sice o velmi špatný systém, ale že je přesto z těch možných přece jenom ten nejlepší, je nejen chvalně znám, ale hlavně našel v tomto století své naprosté potvrzení. Dva diktátorské režimy, které si chtěly podmanit svět, se zhroutil právě proto, že se proti nim postavil celý demokratický svět. Nemá smysl si namalovat, že tímto vítězstvím je vše v pořádku a že tak stojíme před zářnou budoucností bez jakýchkoli komplikací. Podíváme-li se na OSN, zjistíme, že těch skutečně demokratických států v této organizaci je sice silná, ale přece jenom menšina - těch vysloveně diktátorských je na štěstí ještě méně - a že nejsilnější skupinu tvoří státy quasidemokratické, které jsou buď teprve na cestě ke skutečné demokracii, nebo v nich diktátorské prvky ještě převládají.

Co je vlastně základem či podmínkou demokratického zřízení? Odpověď, že jsou to základní lidská práva, chránící svobodu jednotlivce, je v podstatě správná, ale nedostatečná, protože základní lidská práva jsou sice podmínkou bezpodmínečnou, ale sama demokratický systém netvoří ani nezajišťují. Zajišťuje tento systém pouze vůle občanů, chutějících tato lidská práva zajišťovat a prosazovat bez ohledu na vlastní prospěch či neprospěch a proto ochotných pro jejich uplatnění v době jejich ohrožení nasadit i svůj vlastní život. Pro toto nejtěžší rozhodnutí je nutné nejen osobní politické nasazení, spojené přinejmenším účastí ve volbách, ale hlavně vytvářením si vlastního úsudku k řešení přicházejících politických problémů buď podporou politických stran, s jejichž návrhy souhlasíme, nebo předložením vlastních návrhů v těchto stranách k otevřené diskusi. Podkladem proto pak není nějaké emociální vzrušení, nýbrž logická úvaha, vyplývající ze všeobecně uznávané morálky, která se vytvářela po staletí a vznikla prakticky z určité kulturní oblasti, vytvořené na základě přijaté filosofie. V našem případě filosofie křesťanské. Tím není řečeno, že jedinou samospasitelnou stranou je strana s křesťanským názvem, ale každá strana z této křesťanské morálky vycházející. Musíme si být vědomi, že celý tento vývoj potřeboval tisíciletí, je ovlivněn řeckými filozofy, římskými právníky, desaterem Starého zákona, stejně tak, jako evangeliem. Během svého růstu prodělal, díky měnícím se podmínkám, různé negativní i pozitivní stránky, jež právě vyústily ve výše zmíněná a touto morálkou definovaná základní lidská práva, která vznikla v Evropě a v severní Americe pod anglosaským vlivem.

Říká se, že dějiny se neopakují, což je pravda, ale přesto platí i ono známé

"Historia, magistra vitae" - (dějiny jsou učitelkou života). Nedávno jsem otevřel knihu Arnošta Denise "Čechy po Bílé Hoře" a ustrnul nad podobností situace těsně před únorem 1948 až po sametovou revoluci v listopadu 1989 a vývojem po ní až do dneška. Popravy poražených odpůrců, zanechání vlastního osudu českého národa a království bývalými spojenci, útěk desetitisíců do zahraničí, korupce vítězů a rozkrádání majetku poražených, jejichž hodnoty přecházely za babku na nové majitele, kolaborující s Habsburky, znehodnocení měny a zavedení nehodnotné nové měny, aby tak zruinování bývalých odpůrců bylo dokonalé. Pozvání ideologických poradců (jezuitů) z ciziny, nahrazení platného práva neprávem vítězů, likvidace příliš mocných kolaborantů českého původu ve vlastním táboře (Valdštejn), utiskování, vykořisťování a násilné potlačení vzbouřivších se sedláků (plzeňské události po měnové reformě 1953 včetně zabránění protivládní demonstrace v ČKD Praha) a to vše zakončené po třiceti letech Westfálským mírem s rozhodnutím "Cuius regio, eius religio" (čí území, toho naboženství), v naší době pak po 42 letech sametovou revoluci s rozhodnutím "co jsi si nakradl, to si ponechej, protože vracet to okradeným by byla křivda pro zloděje". Facit po Bílé Hoře: totální zhroucení morálky téměř pro dvě století a v důsledku toho téměř zánik národa, který byl zachráněn v poslední chvíli začátkem minulého století obrozeneckou dobou, která obnovou a zlepšením českého jazyka (Jungmann) a bojem za práva národa a českého království (Palacký, Masaryk) nám umožnila obnovení státu v r. 1918, čili srovnání více než poučné.

Vraťme se k dnešní době a jejím problémům. Ekonomický vývoj je pro obnovu státu jistě důležitou součástí dalšího vývoje. Ovšem za předpokladu, že se vyvíjí na morálních základech, což znamená, že současně s ním, či lépe řečeno ještě před ním, dojde k bezpodmínečnému vyrovnání se s minulostí. To jest vrácení nakradeného okradeným a jejich odškodnění, i kdyby to mělo trvat léta. Heslo "Nejsme jako oni", nebo křesťanské odpuštění nemůže platit, má-li se vrátit důvěra ve spravedlnost, která je základem státu a je součástí základních lidských práv, v tomto případě nedotknutelnosti cizího majetku a tato lidská práva byla Českou republikou nejen přijata a ratifikována, nýbrž jsou i součástí ústavy a dokonce nadřazena českým zákonům jím odporujícím. Křesťanská morálka pak ku příkladu u krádeže uznává t.zv. účinnou lítost, pozůstávající z přiznání krádeže pachatelem, navrácení ukradené věci původnímu majiteli, nebo odškodněním, v případě jejího zničení, načež následuje trest, t.zv. pokání. Pokud tyto tři kroky nejsou uskutečněny, není případ uzavřen a nelze tudíž o obnovení morálního citění a tím víry ve

spravedlnost mluvit.

Mluví se o vzrůstající kriminalitě. Proč vlastně, když měřítkem lidských hodnot a úspěchů je velikost nahraného majetku, vem kde vem. Bývalí prominenti strany jsou svými politickými a hospodářskými kerierami ostatním příkladem. Když může bývalý důstojník STB být ředitelem banky, zdefraudovat "x" milionů a beztrestně se s nimi stáhnout do zahraničí, když členové strany z bývalých posic jsou ministři i v dnešní vládě či v politických stranách na vedoucích pozicích a dokonce vedou žebříček nejoblíbenějších politiků a vedou v novinách filosofické úvahy, kdože byl horší komunista, ten, kdo vystoupil ze strany v roce 1968, nebo ten, kdo do ní po roce 1968 vstoupil a z ní vystoupil až v prosinci 1989, tak proč bych já jako normální občanek nemohla ukrást auto, nebo sousedovi alespoň nový televizor ? Jsme skutečně jen národ egoistických kolaborantů a nic víc ? To v našich dějinách ještě nebylo, ani za nacistické okupace, ani po Bílé Hoře.

Morální vliv 42 let se nedá vymazat a překonat za týden, ale je třeba učinit tlak, aby jeho následky skončily co nejdříve. Ta možnost je v politické práci a jeden každý má tuto možnost ve volbách, protože svým hlasem může posílit stranu, snažit se o nápravu zmeškaného. Jungmann zahájil znovuoobrození zácliranou jazyka . Vědecký ústav české řeči se mu snažil zasadit poslední ránu Novými pravidly jazyka českého. Jak zasloužilé vůdce to máme. Jazyk slouží k dorozumění. Byla zde snaha tomu dorozumění zabránit, nebo ho alespoň ztížit ? Obávám se, že nejlepší češtinou mluví ten zatracený exil včetně jeho dětí, vyrostlých v cizině.

Stanislav Koutek

P.S. Pro čtenáře, kterým jméno Arnošt Denis nic neříká:

profesor na Sorboně, historik, se zajímal o osudy českého národa.

Z jeho práce celkem tři významné spisy našich dějin a to:

Hus a války husitské (1878), Konec samostatnosti české (1890),

Čechy po Bílé Hoře (1903).

Byl přítelem Palackého a presidenta T.G. Masaryka. Přispěl k založení našeho státu. Jeho překladatelem byl Dr. Jindřich Vančura.

Sv. Augustin:

(citát z knihy "O městě Božím")

"... Když se odstraní spravedlnost, co jiného jsou království, než velká lotrovství..."

In Memoriam

"Buď zdrav příteli z dob nadějí", tak oslovoval tento vzácný člověk **Václav Laibl** své přátele z dob společného utrpení v komunistických koncentračních táborech. Dne 15. října 1994 v Praze skončil.

Jeho památku bychom rádi uctili jeho vlastními slovy, básní kterou napsal v koncentračním táboře Vojna v letech 1955/56:

Mukl nezemřel, žil a přece mrtev byl.
 Co víte vy, kdož na svobodě dlíte?
 To vy se jistě nemodlíte.
 My lidé jsme, kdo že to říká?
 To hodin stroj jen pravidelně tiká,
 A duši máme!
 To už není pravdou,
 Za věznic mříží, pevnou zděnou hradbou.
 Ostaný drát a v budkách hlídaj lidé!
 Chcete se ptát?
 Však škoda, i váš čas jednou přijde.

OTEVŘENÝ DOPIS

Titl.
Konfederace politických vězňů
Škrátova 6
Praha 2, psč 120 00

V Curychu dne 20. října 1994

Vážené sestry, vážení bratři,

v 6. čísle Vašeho Zpravodaje jsme četli provokativní a ne zcela pravdivý článek od p. Dr. Uhla, který nelze nechat bez odezvy. Vzhledem k tomu, že jsou v něm obsaženy polopravdy, ba dokonce naprosto nepodložená, nactiutrhačná, ale snadno vyvratitelná tvrzení o našem Sdružení a některých jeho členech, naše členská chůze ze dne 15. října t.r. se rozhodla na článek p. Dr. Uhla reagovat. Především byl vyjádřen podiv nad tím, že Konfederace před uveřejněním tak jednostranného článku nevyšlechla nejdříve napadenou stranu, t.j. Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů, jakoby měla zájem již tak narušenou jednotu muklů, jejímž iniciátorem bylo kanadské K-231, definitivně rozbít. Na základě řečeného žádáme, aby naše odpověď byla v plném znění uveřejněna ve Vašem Zpravodaji, k čemuž nás opravňuje tiskový zákon České republiky.

Z textu zmíněného článku je na první pohled patrná snaha pošpinit naši organizaci, a to nejen na základě jeho obsahu, ale též, a to je to nejzajímavější, na základě výběru výrazových prostředků. Čili nejde zde o objektivní líčení situace "sine ira et studio", jak by se na akademického občana slušelo, ale jde o čisté afektivní projev.

Tak na př. trnovou korunu nazývá autor článku "věnečkem z ostnatého drátu", nebo Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů je označeno jako "Sdružení pana Dr. Anděla", nebo jako "podivná společnost". Dále živé a svobodné diskuse, které jsou charakteristické pro každou demokratickou organizaci, dokumentující živý zájem o pravdu, nazývá p. Dr. Uhl "nedůstojnými hádkami". A v neposlední řadě jeho označení našeho časopisu jako "sešit" má zastřít jeho velkou oblibu u domácího i zahraničního čtenářstva. Potud účelová semantika autora článku.

Obsah pak jeví daleko hrubší nedostatky. Nikdo od samého počátku nepopíral zásluhy organizace Communio Nova Bohemica o vybudování památníku v Nagelbergu, o čemž svědčí článek místopředsedkyně Sdružení v časopisu "MUKL", č. 20, září 1993 na str. 15. Naprotitomu není pravda, že propagační material dala tato organizace "ze slušnosti též spolupodepsat - z neznalosti pravých poměrů - i Světovému sdružení politických vězňů v Curychu". Pan. Dr. Uhl však byl s pravými poměry velice dobře obeznámen. Byl totiž zásadním odpůrcem t.zv. Rady svobodného Československa, této nomenklaturní, rádobý vrcholné organizace čs. exilu, která v osmdesátých letech ve svých směrnicích pro přijímání nových členů připustila členství členů KSC. Věděl také velmi dobře, že kanadské K-231 je nohsledem RSC. Kromě toho mu bylo také známo, že Svaz čs. spolků ve Svýcarsku, jehož dlouholetým předsedou byl komunista Ing. Krivánek, bývalý ředitel výzkumného ústavu filmové techniky, je velkým příznivcem samozvané RSC.

Tím směřovala a směřuje dodnes politika Svazu čs. spolků ve prospěch reformních komunistů, což bylo motivem původního Uhlova záměru členství Communio Nova Bohemica v něm zrušit. Hledal tedy utocisté v radách Světového sdružení bývalých čs. politických vězňů, které od samého počátku stalo v opozitivní RSC, a to pro své zásadní antikomunistické a demokratické zaměření. V té době byl pan Dr. Uhl v úzkém kontaktu s našim Sdružením, projevil mu jednoznačně své sympatie a měl zájem o členství. Nikdy tehdy neprotestoval proti nějakým "neúctivým i mnohdy prudkým hádkám". Naopak svůj kladný postoj ke Sdružení prokázal svou ochotou společně s ním vybudovat pomník v Nagelberku. Obrátil přihlášku, která mimo jiné slouží k průzkumu politické kriminalní minulosti uchazeče na základě doporučujících jmen spolupovězňů. Tuto však Dr. Uhl nikdy nevyplnil, ať už z jakýchkoli důvodů. Nestal se tedy našim členem, ale stal se členem organizace, jejíž cíle kdysi potíral a které jsou v zásadním rozporu s cíly našeho Sdružení. Jsme rádi, že konečně našel místo tam, kam bezesporu patří a kde vypinit přihlášku mu nečinilo potíže.

Pokud jde o pomník, pravda je jina, než jak jí líčí Dr. Uhl. Sdružení opatřilo velký kovový kříž s trnovou korunou, autorem je br. M. Sýkora, pamětní desku i s nápisy opatřil Dr. Anděl, kanadské cypríše dodala kanadská organizace Sdružení, nakladnou kovanou dekoraci před vstupem ke kříži navrhl a vytvořil rovněž br. M. Sýkora, člen výboru Sdružení. Kamen, na němž je umístěna shora zmíněná pamětní deska, byl pořízen i zaplacen Dr. Uhlem, jemuž je však nutno připomenout, že Sdružení mu nabídlo veškeré náklady s tímto kamenem spojené uhradit. Dr. Uhl však nabídku odmítl. Ani my jsme nějaké "děkují", které on od nás požaduje, od p. Dr. Uhla neslyšeli, ale to nám nevadí, vždyť konec konců, jak on sám píše, šlo o to, "tímto pomníkem poděkovat těm, kdo zaplatili za své přesvědčení daleko větší dan, než my, kteří jsme přežili."

Mimoto jsme četli ve zmíněném hanopisu Dr. Uhla o jakémsi osočování jeho osoby za jeho zády a o lidech, kteří nepatří mezi politické vězně. Neoznámí-li nám autor o jaké konkrétní osočování se jedná a kteří z našich členů nepatří mezi politické vězně, nelze jeho anonymní tvrzení vůbec brát vážně a prozrazuje jen úmysl pošpinit Světové sdružení politických vězňů, kteří byli, jsou a budou i nadále antikomunistickými stoupenci parlamentní demokracie.

Na základě shora řečeného, je tvrzení p. Dr. Uhla, že se Sdružení něčím opájí, papřsto směšné. Zasluby o vybudování pomníku jsou přinejmenším stejné, přičemž je nutno zdůraznit, že jsme na každoročních poutích u pomníku v Nagelberku, pravidelně pořádaných Světovým sdružením a spojených s velkým finančním nákladem, nikdy žádného delegáta Communio Nova Bohemica nevideli (s výjimkou předsedy při odhalení) a rovněž o finanční podpoře těchto akcí ze strany této organizace nemůže být vůbec řeč. "Opájení se zásluhami a slávou lze spíše přičíst na vrub p. Dr. Uhla na základě jeho článků, uveřejněných ve Zpravodaji Konfederace č. 6.

Ale ani v otázce vlastnictví pomníku nemá p. Dr. Uhl pravdu. Je totiž postaven na církevním pozemku a je tedy vlastnictvím Cirkve, což by předsedovi Communio Nova Bohemica mělo být známo.

Podle informací věrohodných politických vězňů, které máme v

současné době k dispozici. by Dr. Uhl nikdy neměl kvalifikaci stát se členem Světového sdružení bývalých čs. politických vězňů.

Za Světové sdružení bývalých čs. politických vězňů

E. Hoffmann
jednatel

Píseň bílého otroka

JIRÍ HERZINGER

Jsem bílým otrokem rudého pána,
hladovým stínem moderních galceí,
má pouta z poroby jsou ukována
a ze života zbyly jen sířepy nadějí.
Já rubu uhlí i uranovou rudu,
mé tělo šachta mrazčí,
štolu když sesuje se, zavalený budu,
jen číslo přeškrtnout a přijde jináč.
Mé oči spalil hutních pecí plamen,
plíce mi leptá cementový prach,
do lomu chodím lámat tvrdý kámen
a všude provází mne : žima, hlad a strach.
Já stavím domy pro bolševické pány,
já dřu se na polích, já plním jejich plány
a když jsem starý, zmračený, chorý - pak v šeru
vězeňské cely peči pro ně deru.
Tak žiji ze dne na den v tom nesmyslném švaní
celý den dřu se, abych šel hladov spát,
jak tažné zvíře mne dřou a popohání -
- jindy zas musím hodiny v mraze a dešti slát.
A kdyby snad mne trýzeň má k protestu pobídla,
oni si se mnou poradí v korekci bez jídla.
Pro mne není soucitu, jen výhrůžky a práce,
když na nemoc si sěžuju - vždy jenom nadarmo,
jsem politický delikvent, nepřítel velezrádce,
kůň a stroj stojí tisíce a já jsem zadarmo.

Dej, Bože, ať se dočkám dne, kdy člověkem se
stanu
a moje pouta prokletá zřím na nikách svých pánů,
ať domů zpátky vrátím se a s drahými se shledám,
ať najdu klid, ať najdu mír, který tak dlouho
hledám.

Šťastné a veselé

Vánoce jsou vždy naplněny zvláštní náladou očekávání něčeho tajuplného, něčeho nového, důvěrou v to lepší v nás. Dávají nám naději do budoucna, radost a pohodu. Jsou to svátky míru a darování, prostě svátky milosti.

V roce 1950 jsem je prožíval již po třetí za mřížemi, tentokrát na Borech. Byl jsem tu dobu v korekci v podzemní celi, kde bylo zima, leč na Štědrý den jsem byl přemístěn dle starého vězeňského řádu na normální oddělení. Sice rovněž do samovazby, ale do vytopené cely se stolem, židlí a sklápovací železnou postelí. Na Štědrý den a Boží Hod jsem dostal normální stravu a přitom mi tyto dva dny byly započítány do trestu v korekci. Pro mě jedinečný dárek k Vánocím, dik starému vězeňskému řádu.

S potěšením jsem si sedl na židli, protože tam dole nic takového nebylo. Vychutnával jsem tuto výhodu, když pojednou v deset hodin zaznělo pískání, otevírání cel a po nich bylo slyšet rachot stovek okovaných bot, když se vězni na povel vyřítili z cel. Moja cela zůstala zavřená, protože jsem měl samovazbu. Tak daleko jsem na Vánoce zase obdarován nebyl. Poslouchal jsem proto napjatě za dveřmi, co se děje. Ten hluk okovaných bot dělal dojem, jako by z cel byla vyhnána celá věznice, což z bezpečnostních důvodů bylo nepředstavitelné. To, co se dělo akusticky, jsem zaznamenal sám, to optické mi vyličili ostatní, když jsem se později vrátil z korekce na tak zvané likvidační oddělení, na drani peří.

Namačkání vězni byli nahnáni na okraj centrály, což je onen kulatý prostor pod kopolí, jež je viditelná i z venku a kam ústí všechny přístupy oddělení této hvězdicovité vězeňské stavby. Tam na ně čekalo vánoční překvapení. Uprostřed prostranství stál vánoční stromček a pod ním místo dárků ležely s nabýváním kulometem kulometčik, zajištěný ještě samopalníkem. Rovněž na ochozu v prvním patře stáli samopalníci, připravení ke střelbě. Vánoční překvapení se podařilo, protože vězni v první moment nevěděli, zda nebudou na místě postřeleni. V prvním patře ochozu se objevil politický osvětář s vězeňskou kapelou, složenou z jedné trubky, houslí a harmonia. Do mytvolného ticha, na pokyn osvětáře zazněla koleda "Narodil se Kristus Pán" a "Nesem Vám noviny, poslouchejte". Po té se ujal osvětář sám slova. Poslouchal jsem jeho projev za zavřenými dveřmi cely a začal pochybovat o svém zdravém rozumu, až jsem pochopil, že můj je v počátku a osvětáři že chybí. Zřejmě si netroufal na vlastní projev a tak jen přečetl úvodník Rudého Práva, jehož oslavné frázy na zaslulhy strany působily v tomto prostředí právě opačně, jako satira. Vyvrcholením celého projevu byla poslední důrazná věta, že "tak šťastné a veselé Vánoce jsme ještě nikdy nezažili a za to že vděčíme jen a jen komunistické straně a jejímu vedení".

Po návratu do cel se rozdávala štedrovecemí večere, což byl plátek sekané a sběračka fasolí a k tomu čtvrtkilová vánočka. Odpoledne se jeden na našem oddělení zbláznil. Za řevu a mlácení byl vlečen do transportní cely pro přepravu do Dobřan. Pokud vím, nikdy jsme se s takto nemocnými již nesešli.

Šťastné a veselé.

Stanislav Koutek

OTVÍŘENÝ DOPIS MINISTRU SPRÁVEDLNOSTI

Světové sdružení bývalých československých politických vězňů se sídlem v Carychlu se na své valné hromadě jednomyslně usneslo Vás, pane ministře, zvdvořile požádat o **rehabilitaci bývalého československého ministerského předsedy R. Berana a armádního generála J. Syrového**. Jak je Vám jistě známo, československá justice byla poznamenána komunistickou zvlášť nikoli až po únorovém puči v r. 1948, **ale již od konce II. světové války v r. 1945**. My, bývalí čs. političtí vězni, jsme svou zkušenost s komunistickou justicí zaplatili odsezenými staletími v těch nejhuznějších kriminálech, koncentračních táborech a vyhlazovacích lágrech na Jáchymovsku, které se svou brutální nelidskostí vyrovnaly nacistickým. Byli jsme jako zásadní stoupenec demokracie a lidských práv a tedy jako odpůrci komunismu souzeni na základě vymyšlených obvinění, vykonstruovaných orgány Státní bezpečnosti na příkaz Komunistické strany Československa. Tři roky po válce dochází tedy k zajímavému setkání obětí poválečné kryptokomunistické justice s oběťmi komunistické justice poúnorové. Za této situace mizí poslední zbytky euforie o politické realitě za vlády tzv. "Národní fronty" v čele s K. Gottwaldem a jeho KSČ. Proto je nám osud bývalého ministerského předsedy R. Berana a armádního generála J. Syrového tak blízký, protože nás za pouhých tři léta stihly tresty stejně nespravedlivé. Čím se provinili tiito mučedníci? - R. Beran převzal osud mladé Československé republiky do svých rukou za snad nejběžších politických podmínek za posledních sto let, kdy musel čelit expansivnímu nacismu na jedné straně a demagogickému a stejně agresivnímu komunismu na straně druhé. V době jeho inaugurace umírají tři nejlepší lodivodové našeho státu, prezident T.G. Masaryk, ministerský předseda A. Švehla a spisovatel Karel Čapek, z nichž každý svým způsobem vstříkl pečel své úspěšné osobnosti do dějin tehdy nejvyspělejšího československého modelu parlamentní demokracie. Tím vznikla dodnes nezaceřená mezera a nastala katastrofa, jejíž následky dodnes zle pociťujeme. R. Beran byl nucen v této pro národ kritické situaci čelit akutnímu nebezpečí v oblasti zahraniční i vnitřní politiky ze strany despotickeho fašismu. Dokázal však se stejně vynikajícím politikem **A. Hamplm**, předsedou tehdejší sociální demokracie, svízelnou situaci bravurně řešit. Oba tehdy stáli v čele státu, jehož demokratická i sociální struktura byla tehdy v Evropě svou dokonalostí jedinečným zjevem. Tak na př. již v té době existovalo u nás **povinné sociální pojištění** všech zaměstnanců, čehož dělnictvo ve Švýcarsku dosáhlo až o padesát let později. Je také všeobecně známý výrok V. Holuba, řízkého spolupracovníka předsedy tehdejší sociálně demokratické strany, A. Hampla, že tento kdyby nezemřel, byl by pověřenou justici stejně odsouzen jako R. Beran, protože oba stejně čelili hrozbě jak fašismu, tak komunismu. Proto také i před předpojatým soudem dokonale obhájil svou činnost ve funkci předsedy vlády jako věrný a statečný občan Československé republiky.

Svým slivem umožnil bývalému prezidentu E. Benešovi a jeho choti odlet do Anglie s celým archívem a velkou částí státního pokladu. Byl s ním po celou válku ve spojení a prostřednictvím svých agentů mu napomáhal k obnově ČSR. Také konečné rozhodnutí o vstupu do války či kapitulaci všemi tehdy opuštěné republiky svědčí o jeho státnické moudrosti. Bylo učiněno na základě exposé tří generálů, stratega generála Klecandy, vojenského ataše v Německu, generála

Kudláčka, a ministra národní obrany, J. Syrového. Toto exposé vyznělo následujícím způsobem:

Situace ohrožené ČSR: Po mnichovském diktátu jsme byli odkázáni na pouhé dva spojence: Jugoslávii a Rumunsko. Jeden z nich je od nás vzdálen více než 1.000 km a druhý má s námi 4 km dlouhou hranici. Mimoto jejich armády jsou po všech stránkách ve značně ubohém stavu. Za této situace nelze bojovat.

Situace nepřátelská: Němci mají na Moravském poli připravených pět divísi a u Moravské brány tři tankové divise, schopné během 24 hodin navázat spojení s divisemi v Rakousku a znemožnit nám ústup přes Českomoravskou vysočinu. Za těchto předpokladů je válka s Německem nemožná.

Ve vládě vláda Rudolf Beran o této osudové záležitosti postupně hlasovat od nejslabší politické frakce.

Resumé: Jen ministr sociální péče, Nečas, hlasuje pro válku.

O armádním generálu Janu Syrovém existují knihy, které pojednávají o bojích našich legií v Rusku. Již jen to, že se generál Syrový tehdy zúčastnil aktivního boje proti bolševikům v Rusku, bylo dostatečnou obžalobou našich komunistů proti Janu Syrovému. My jsme se s ním setkali v roce 1953 v pevnosti Leopoldově, kde si těž odpykával svůj **nezaskouzený trest**. Vzhledem k vysokému věku byl velmi statečný a choval se v těch hrůzných dobách důstojně (byl nucen častokrát nekonečně mnohství dřepů, při nichž jeho dva kamarádi umřeli na infarkt). V roce 1960 byl amnestován a setkal jsem se s ním ve funkci nočního hlídače na Wilsonově nádraží.

V roce 1967 byl Karel Nigrin pozván na oslavu bitvy u Zborova, která se konala dne 2. července v Litoměřicích v hotelu Labuť. Karel Nigrin se tehdy omluvil, že nemůže přijít a požádal někoho, aby ho omluvil a současně aby přivedl generála Jana Syrového. Když byl přítomným legionářům oznámen jeho příchod, odehrála se velmi dojemná scéna, při níž nezůstalo ani jedno oko suché. Plakal celý sál. Asi pátým slavnostním řečníkem byl tehdejší divišní generál, který řekl: "Jeníčku", (tak ho na tomto shromáždění každý oslovoval) "kdyby tu byl můj táta, tak by Tě také políbil". Je jisté, že tento generál promluvil za všechny přítomné legionáře. To byl rok 1967. Od těch dob se komunističtí generálové a politici dopustili několikrát násobné velezrady a do dnešního dne je nikdo neobžaloval.

Na základě shora řečeného Vás, pane ministře, žádáme, abyste trval na rehabilitaci bývalého ministerského předsedy Rudolfa Berana a bývalého ministra národní obrany, generála Jana Syrového, protože rozsudky nad těmito vlastenci byly vykonstruovány nepravdivými důkazy Komunistické strany, aby se zbavila největších odpůrců na poli politickém, aby se zmocnila jejich majetků a aby měla usnadněnou komunistickou venkova, kde se R. Beran těšil velké důvěře. Zde nevládla justice, ale pouze nezkratná touha po moci, majetku a likvidaci odpůrců zřídlné komunistické ideologie.

Proč se právě my, bývalí političtí vězni, stavíme za důslednou rehabilitaci R. Berana a J. Syrového, když naše věková hranice vylučuje příslušnost k tehdejší Agrární straně, které byl R. Beran předsedou ?

Odpovídáme: Justiční zločiny, stranické soudní tribunály, betonové bunkry plné ztýraných a hladových vězňů, vraždy našich kamarádů při útěcích, justiční vraždy tisíců nevinných spoluvězňů, dnes rehabilitovaných, to vše nás přesvědčilo, že za Beranovy vlády by se to stát nemohlo.

Proč tehdejší vláda tzv. Národní fronty mlčela, když se tento osudný proces připravoval? - Byl to oportunismus naší poválečné vládní elity v honbě za kariérou a majetkem? - Rozhodně stojí za povšimnutí, jak se KSČ těmto politickým oportunistům po násilném převzetí moci odměnila.

Předseda Sociálně demokratické strany Laušman byl zavražděn v ruzyňské cele a generální tajemník Dunder zemřel v leopoldovské cele. Štábní kapitán Nečianský, hrdina revoluce z r. 1945, byl popraven.

Ze strany národně socialistické to byla Milada Horáková, která byla nevinně odsouzena a popravena. Ministr spravedlnosti Dříma "vyskočil" z okna.

Ani Liková strana nezůstala pozadu. Její předseda a bývalý ministerský předseda Šrámek spolu s ministrem pošt Hálou byli pro uměle vykonstruovaný útek zatčení a umírají ve vězení za dosud neznámých okolností.

Mimoto desetitisíce příslušníků těchto stran byly poslány do vězení pouze pro věrnost svému politickému přesvědčení.

To by se za vlády R. Berana stát nemohlo !

Ale nejen příslušníci nekomunistických stran, ale i strážci tzv. "vítězného února", kteří uvedli v pohyb onen obrovský balvan násilí, byli popravováni.

To by se také za vlády R. Berana stát nemohlo !

V roce 1936 se národně socialistický žurnalista F. Klátil zeptal R. Gottwalda, proč jezdí tak často do Moskvy. On mu odpověděl: "Učím se tam, jak Vám zakroutit krky" - (smích v poslanecké sněmovně).

To se mohlo stát pouze za vlády R. Berana !

Nikoli jen my, bývalí političtí vězni z let 1948 - 1989, ale veškerá demokraticky orientovaná veřejnost si přeje rehabilitaci těchto vlastenců.

Dnes už nelze pochybovat o tom, že bez likvidace Rudolfa Berana by u nás nikdy nebyla nastolena komunistická diktatura a zničena skvěle prosperující Československá republika. Je jisté ve Vaší snaze i moci z dnešní České republiky učinit právní stát, což se nemůže obejít bez odčinění napáchaných křivd nejen v období 1948 - 1989, ale též dřívější komunistické justice.

Vraťte tedy čest těmto našim čestným občanům, jejichž smutný osud je i předobrazem pozdějšího osudu národa.

Odpusili jste vrahům jejich čtyřicetileté zločiny, rehabilitujte Rudolfa Berana a generála J. Syrového, kteří se zasloužili o demokratickou Československou republiku.

Světové sdružení bývalých československých politických vězňů

K. Kalenda

Karel Kalenda
Kanada

F. Bím

plk.v.v. F. Bím
Evropa

V. Heman

plk.v.v. K. Heman
Austrálie

Text jednoho z transparentů z letošní poutě do jáchymovských vyhlazovacích táborů:

"Komunisté trvají padesát roků po válce na nepromlčitelnosti válečných zločinů, ale jejich zločiny mají být promlčeny dnem pádu komunistické zvláste."

Postretouren an:
Redaktion "MUKL",
Postfach 26
CH-8606 Nänikon

- "MUKL" Čtvrtletník Světového sdružení býv. čs. polit. vězňů
"MUKL" Presseorgan der Weltvereinigung der ehem. tschechoslowakischen politischen Häftlinge
"MUKL" Quarterly-Review - Editor: Association of Former Czechoslovak Political Prisoners
"MUKL" La revue trimestrielle - Editeur: Association mondiale des anciens prisonniers politiques tchécoslovaques

Nevyžadné rukopisy se nevracejí. Redakce neručí za obsah inzerce. Podpsané články nemusi vždy vyjadřovat názor redakce.

Řídí redakční rada

Předplatné pro nečleny Sdružení (ročně):

Švýcarsko:	Šfr. 12,- včetně poštovního *
ostatní Evropa:	Šfr. 11,- " " *
Zámoří (letecky):	Šfr. 24,- " " *
Česká republika:	Kč. 40,- " " "

Vychází říj do roka

*) Prosíme platit bankovkou v doporučeném dopise na adresu našeho pokladníka:

Frankfurt Bfm, Schaffhauserstr. 269, CH-8057 Zürich

Bankovní spojení: SKA 431 - 8021 Zürich - Kto-Nr. 63, 101 10 (Weltvereinigung der ehemaligen tschechoslowakischen politischen Häftlinge im Exil), poštovní konto banky 80-500-4

Zde odlišit můžete

Objednávám (MUKL)

na jeden rok
na půl roku

Bitte
frankieren

Adresa objedávajícího:

Příjmení:.....
Jméno:.....
Ulice a č.:.....
Místo:.....
(nepouzevat směř. pošt. číslo)
Stát:.....

Administration "MUKL"
Weltvereinigung der ehem. tschechoslow.
polit. Häftlinge im Exil
Postfach 4111
CH-8022 Zürich
Switzerland

SILVESTER 1994

«**PROSÍM TĚ**», ptá se žena muže.
«Proč ti kolegové říkájí Sokrates?» –
«Ale, nějaký trouble roztrusuje, že mám
ženu Xantipulu»

«**UKLOUZL A UPADL**. Jeho manželka
se nad ním sklonila a kárávě pravila: «Vi-
díš, to máš z toho, že kouříš!»

«**JAK SE VÍC NAPIJU**, než dojdou do
litélního poschodí, iluce mi srdce.» –
«Mně už iluce v prvním poschodí – ale
manželka!»

«**ADVOKÁT** otvirs závět a hlasitě jí čte
zkopíněným členům rodiny: «Protože jsem si
až do konce života zachoval zdravý rozum,
všechny peníze jsem utrátil.»

«**PŘI ŠPATNÉM** trávení piju pizeňské,
při nízkém tlaku červené víno a při
chřipce koňak nebo silný grog, a při an-
gně slivovici» – «A kdy piješ vodu?» –
«Takovou nemoc jsem ještě neměl!»

«**ČLOVĚČE**, já si doma připadám ja-
ko v kostele.» – «Proč to?» – «Jak vejdu,
začne kázání.»

«**MLADÝ MUŽI**», táže se otec nast-
vajcího zetě, «a dokážete vůbec užít
rodinu?» «Ne», odpoví ženich, «jen va-
dru, Zbytek rodiny se musí o sebe pe-
staret sám.»

«**U SOUDU**»: «Obžalovaný, proč jste odrazil
ten automobil?» – «Pane předsedo, já byl tak
 opilý, že jsem se háj jet domů vlastním vo-
zem.»

«**PAN NOVÁK** přišel navštívit přítele a z
síhli ho v pokoji, jak klečí a drátkuje parket
– «Poslyš, tohle by mne jakživ nenapadlo»
– «Mne taky ne, byl to manželčin nápad.»

«**NAŠE BABIČKA** má skvělou paměť,
«Jak to?» – «Vyprávěla mi, jak Kolumbus od-
jel v Ameriku a to bylo skoro před pěti sty li-
ty!»

«**JE TEN LÉKÁŘ**, za kterého se prov-
dáš, bohatý?» – «Jasně, či si myslíš, že se
vdávám ze zdravotních důvodů?»

«**NA HODINĚ** češtiny se ptá učitelk.
žáka: «budu se vdávat, jaký je to čas?» –
«Nejvyšší.»

Muzikant Kataný

«... a proč tedy Jist?» «Protože mltře jsou moc silné, vole!»

«**SODRUŽKA UČITELKA** se ptá žá-
ků, zda vědí, co znamená slovo katastro-
fa. Hlásí se Pepíček «Prosím katastrofa
je, když nám doma chcípnu králici.»
Učitelka opravuje, že to není katastrofa,
spíš jen neštěstí, katastrofa na příklad je,
když spadne letadlo se sovětskou státní
delegací. – Po měsíci přichází na inspek-
ci soudruh ředitel a zas dochází na pří-
klad pojmu katastrofa. Pepíček dostává
slovo a odpovídá: «... sim soužko učitel-
ko, katastrofa je, když spadne letadlo se
sovětskou státní delegací, ale ... sim to
není vůbec žádný neštěstí, neštěstí je,
když nám doma chcípnu králici.»

«**PANE VŘCINI**, přinesla mi prostím,
knihu ptání a sístnosti!» – «Bohužel, je ve
vazbě.» – «Jak mi zavolejte vedoucího podní-
ku?» – «Lituj, ale ten je, prostím, také ve va-
zbě.»

ŽERTY Z "OKNA"

«**MŮJ MANŽEL** vždycky hvizdá, když
pracuje.» – «Můj jen hvizdá!»

•KAM SE NA MĚ mládí hrabou, to jim bude pákné dlouho trvat, než budou to, co jsem jáš - "A co jíte?" - "Pensista".

•JAK TO, že ten pes mňouká? - "To víte, zná cizí řeči".

KDYŽ ŠEL Z RYBÁŘENÍ, paš se ho známý: "Tak co, chytíš jistě něco?". - "Já, chydil, maňdelu se sousedem".

•PŘEDSTAV SI, Marie, větra v kině Vypnul elektrický proud a dveřec minul byla naproti sma'. - "Uřné vypukla panika... - "Ano, kd já náhle rozvíttili".

SILVESTER 1994

JEDEN SKOT se chlubi maňzele po příchodu z práce: "Tak jsem dnes ušetřil za jirdné. Celou cestu jsem utikal za tramvají." - "To jsi celý ty, zlobi se žena." - "Kdybys utikal za taokrem, tak jsi mohl ušetřit mnohem víc".

•PŘIDE, na návštěvu tetu. Rubenka a divi se: "Jak je to možná, že ten váš Honzik je tak malíčný, a už umí nadávat?" - "To proto, vsvětluje matka, vše napřed zvládl jazyk dicovský a ne mateřský".

•POVIDÁ malý Pepiček sousedovi: "Maminka vám nechá vzkazovat, že tati ne odešel do práce - a já si jdu hrát na písekl".

•PLAT MÁM dva tisíce plus ČU. - "A co to je - to ČU?" - "Co ukradnu".

Sovětský Svaz má tři vyjmečné boľševické vůdce (veličtíky): Lenin byl vyjmečný, protože nikdy nelhal. Stalin proto, že nikdy nemluvil pravdu a Brežněv proto, že neznal rozdíl mezi pravdou a lá. ...

31

•OBZALOVANÝ, proč jistě ukradl koľo, opřene o hřbitovní řed? - "Já, pane předsedo, mislel, že si ho tam postavil nějaký nebožák".

VE ŠKOLE, deničku tvój slohový ukol o prve je stery: jako ukol tvého bratra! - "Mv tak ale, pane učitel, máme stejného paš".

•PANE VRCHNI, před hodinou jsem si u vas objednal večeri, to na ni budu čekat do rana? - "Nikoliv, pane, u nas se o půlnoci zavira".

RODICE PÍŠI SYNOVI ja vojnu: "V sobotu přijed domů pomact. Stavime chlivek." Vojin ihned odpovéděl: "Nemůžu přiject, právě ležím s anginou pektoris." - Rodiče se nenechají odbyť: "To nevadí, vem tu holku sebou, bude michtat vápnol".

•TAK JSME BYLI na dovolené v Ligna nu Clověte, tam bylo 33 skupin ve stinu! - "Tak proč jsi lezl do stinu?"

ZERTY Z "OKNA"

V PŘEPYCHOVĚ restauraci muž pojídá nožem. Sousedka se k němu nakloní a diskřetně zašeptá: "pane vemte si vidličku!" - "Teď to nejde", vzdychne muž, vrchní se dívá.

•MANŽEL byl na delší služební cestě a ja se musím naučila vařit! - "A co na to říkáš, když se vrátíš?" - "Nic, hned zase odcestoval".

UČITELKA povída žákům: "Nekřesle, čím chcete být." Když posbířl výkřez, vidí na nich zdravení sestru, kosmonauta, bagristu, strojvedoucího. Jen jedno děvčátko odevzdalo prázdny papír. "Ty nevíš, čím bys chtěla být?" - "Samozřejmě, že vim. Chci se dobře vdát, jenže to neumím nakřeslit".

"... neomluvil!" "A lá pravě žtu v papirech že byl hluchaněmý."

AMERICKÝ SPISOVATEL PHILIP ROTH SE BĚHEM JEDNOHO ROZHOVORU S ČESKOSLOVENSKÝM SPISOVATELEM A DISIDENTEM IVANEM KLIMOU ZEPTAL:

NENÍ ZBOŽNOVÁNÍ HAVLA PRO TISÍCE, KTERÍ NIKDY NEPROJEVILI ODPOR PROTI KOMUNISTICKÉMU REŽIMU. JEN POHODLNÝ ZPŮSOB, JAK SVOU VLASTNÍ SPOLUPRACI SPOLU SE SVOU NIHILISTICKOU MINULOSTÍ TĚMĚŘ PŘES NOC HODIT PŘES PALUBU ?

KLIMA S TĚM PROJEVIL SOUHLAS: "VĚTŠINA SE PODÍLELA NA ČINOSTI STARÉHO REŽIMU. AČKOLIV HO NENAVIDĚLA. A TO, JE KAMENEM ÚRAZU ! ADAPTACE PLODÍ NENAVIDĚT VŮČI TĚM, KTERÍ SE NEPŘÍZPŮSOBILI".

Jan Neruda

Jsem Čech

Jsem Čech, můj znak je lev !

Jsem Čech, chci krev, jen krev !

Však moderní Čech jinak na to musí.

Čech moderní když krev chce, chce krev husí.

Ta lahoda, ta chuť -

ach srdce, klidné buď !

ať mluví jen, kdo zkusí !

Jan Neruda

Telegrámek

Kdys přišel telegrámek na úřad nebeský:

"Buď sláva otci Žižkovi - Já, národ český."

Odpověď:

Vy tam v těch Čechách naši potomci:

Vy nejste národ, vy jste holomci !

Člověka maně napadá, co by asi tento velký národovec napsal o nás dnes.